

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a Mgr. Lenky Oulíkové ve věci

žalobkyně: **HVĚZDA SK s. r. o., IČO 05295297,**
se sídlem Dr. Beneše 822, Poděbrady,

proti

žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví,**
se sídlem Palackého náměstí 4, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2020, č. j. MZDR 394/2020-2/PRO,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 11. 3. 2020, domáhá zrušení (alternativně snížení výše uložené pokuty) v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 10. 10. 2019, č. j. 134815/2019/KUSK. Krajský úřad svým rozhodnutím uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 115 odst. 1 písm. a) zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zdravotních službách“), kterého se měla dopustit tím, že od 8. 12. 2017 nejméně do 31. 10. 2018 nepřetržitě poskytovala zdravotní služby bez oprávnění, a to v rozsahu ošetrovatelských výkonů. Za tento přestupek byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 300 000 Kč a dále jí byla stanovena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč, oboje splatné do 30 dnů od právní moci rozhodnutí krajského úřadu.

2. Žalobkyně v žalobě tvrdí, že uložená pokuta je pro ni likvidační a sama o sobě může vést k jejímu úpadku. Žalobkyně zdůrazňuje, že má pouze 14 klientů, hospodaří se ztrátou, je proti ní vedeno insolvenční řízení a byla proti ní též zahájena tři exekuční řízení. Žalovaný neshledává důvod pro snížení pokuty nebo upuštění od jejího udělení na základě prohlášení žalobkyně o schopnosti a víře splácet nesporné závazky v rámci insolvenčního řízení a faktu, že bylo insolvenční řízení ukončeno. Žalobkyně má za to, že takový závěr není možné učinit, neboť skutečnost, že úpadek v rámci insolvenčního řízení nebyl prohlášen, nemůže vést k závěru, že uložení takto vysoké pokuty není likvidační. Není-li možné užít implikace, je žalovaná povinna svoje úvahy a závěry náležitě odůvodnit, jinak je její rozhodnutí ve věci nepřezkoumatelné, a tudíž nezákonné. Dle judikatury Ústavního soudu je nutné považovat za likvidační takovou pokutu, která natolik přesáhne možné výnosy z podnikání, že se podnikatelská činnost v podstatě stává bezúčelnou, kdy tato činnost směřuje pouze k úhradě uložené pokuty po značné časové období. Proto lze i odhadem dojít k závěru, že je uložená pokuta nejen zjevně nepřiměřená, ale též likvidační, neboť žalobkyně pracuje pouze se 14 klienty, pro které musí zajistit náležitou zdravotní péči, kterou poskytuje na základě řádně získané licence.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že je především na žalobkyni, aby doložila své tvrzení ohledně likvidační výše pokuty. Majetkové poměry žalobkyně byly stanoveny v souladu s judikaturou a se zohledněním toho, že žalobkyně nepředložila správním orgánům žádné relevantní podklady pro svá tvrzení. Žalovaný má za to, že se v rozhodnutí dostatečně vypořádal s námitkou probíhajícího insolvenčního řízení žalobkyně i s předloženým daňovým přiznáním za rok 2017. Správní orgány rovněž posoudily jako přitěžující okolnost, že žalobkyně poskytovala neoprávněně zdravotní služby 14 pacientům vysokého věku, nemocným, nemohoucím a zdravotně postiženým. Žalovaný již ve svém rozhodnutí uvedl, že samotné hospodaření se ztrátou neznamena automaticky nemožnost žalobkyni potrestat, k čemuž citoval i příslušnou judikaturu. Za likvidační je potřeba považovat pokutu, která je sama o sobě způsobilá přivodit platební neschopnost či ukončení podnikatelské činnosti. Aktuální špatná finanční situace nemůže být zásadním důvodem při významnějším zohlednění uloženého trestu, neboť pokuta musí plnit rovněž svou represivní funkci, jinak ztrácí smysl.
4. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, že uložení pokuty ve výši 300 000 Kč se stane její podnikatelská činnost bezúčelnou a že po značné časové období by její činnost směřovala pouze k úhradě uložené pokuty. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že dle daňového řádu může žalobkyně požádat o povolení splácet pokutu ve splátkovém kalendáři, čímž by eventuelní tvrdé dopady pokuty do majetkové sféry žalobkyně byly minimalizovány. Při povolení splátkového kalendáře až na období 6 let by měsíční splátka činila částku ve výši cca 4 200 Kč. Dle žalovaného tak nelze označit pokutu za likvidační, výše pokuty neodčerpá veškeré peněžní prostředky pro činnost žalobkyně. Žalobkyně se dopustila jednoho z typově nejzávažnějších přestupků dle zákona o zdravotních službách, za který je možné uložit pokutu až ve výši 1 000 000 Kč, a poskytovala tak zdravotní služby zcela mimo kontrolu správního orgánu, a tímto nebylo respektováno základní ustanovení a smysl zákona o zdravotních službách, jímž je zajištění poskytování bezpečných a kvalitních zdravotních služeb.
5. Žalovaný dále uvedl, že žalobkyně již v rámci podaného odporu proti příkazu krajského úřadu upozornila na skutečnost, že by výše pokuty pro ni měla likvidační charakter, přičemž však nepředložila jediný podklad, kterým by tuto skutečnost prokázala. Krajský

úřad ji tak dopisem ze dne 26. července 2019 vyzval k doplnění odporu minimálně v rozsahu předložení podkladů potřebných pro posouzení finanční situace, a to např. účetní rozvahy, účetní závěrky, výkazu zisků a ztrát, aby tyto skutečnosti mohly být zohledněny při určení výše pokuty. Žalobkyně na tuto výzvu nijak nereagovala a žádné doklady nedoložila. V rámci zajišťování potřebných dokladů bylo zjištěno, že dne 22. srpna 2019 bylo s žalobkyní zahájeno insolvenční řízení na návrh věřitelů, které však ještě nebylo ukončeno. Žalobkyně mohla kdykoliv v průběhu řízení navrhnout důkazy, činit jiné návrhy a vyjádřit v řízení své stanovisko, o čemž byla poučena, kromě výše uvedené výzvy k předložení podkladů také ve vyrozměnění o pokračování řízení o přestupku ze dne 18. června 2019. Žalobkyně tedy prokazatelně věděla a znala svá práva, a mohla tedy upozornit na skutečnosti ohledně svých majetkových poměrů, tím spíše po výzvě krajského úřadu, na kterou však, jak je uvedeno výše, nereagovala. Až v rámci odvolání předložila daňové přiznání za rok 2017, na základě kterého ale nebylo možné zjistit faktickou finanční situaci žalobkyně v době vydání rozhodnutí. Teprve v rámci podané žaloby žalobkyně dokládá účetní závěrku za rok 2018, ačkoliv ji mohla doložit již v průběhu správního řízení. Odvolání bylo podáno dne 28. října 2019, žalobkyni tak nic nebránilo doložit správnímu orgánu také to, že jsou na její majetek nařízené exekuce. Výše uvedené však dokládá až v rámci žaloby, což žalovaný považuje za účelové. Žalovaný trvá na tom, že s ohledem na skutečnost, že žalobkyně nedoložila podklady pro prokázání svých tvrzení, ačkoliv o tom byla poučena a podklady měla k dispozici, byla jí uložena pokuta v souladu s citovanou judikaturou. Bylo v zájmu žalobkyně, aby svá tvrzení o likvidační pokutě prokázala.

6. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně uvedla, že žalovaný nezohlednil nařízené exekuce na majetek žalobkyně, přestože si informace o nich mohl obstarat sám z centrální evidence exekucí. Rovněž uvedla, že správní orgány nepřihlédly k tomu, že následně získala veškerá potřebná povolení.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

7. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Krajský úřad provedl u žalobkyně dne 1. listopadu 2018 kontrolu, kterou bylo shledáno porušení zákona o zdravotních službách. Veškerá kontrolní zjištění byla uvedena v protokolu o kontrole ze dne 4. ledna 2019, proti kterému žalobkyně nepodala žádné námitky. Žalobkyni bylo v protokole doporučeno, aby si požádala o udělení oprávnění k poskytování zdravotních služeb pro obor všeobecná sestra, forma péče poskytovaná ve vlastním sociálním prostředí pacienta. Dne 21. ledna 2019 žalobkyně doručila krajskému úřadu zprávu o odstranění zjištěných nedostatků, jejímž obsahem bylo schválení provozního řádu. Krajský úřad přípisem ze dne 28. ledna 2019 žalobkyni vyznamenal o tom, že doručené rozhodnutí o schválení provozního řádu ji neopravňuje k poskytování zdravotních služeb. Žalobkyně následně dne 20. února 2019 doručila krajskému úřadu žádost, na základě které poté krajský úřad vydal rozhodnutí o udělení oprávnění k poskytování zdravotních služeb pro obor všeobecná sestra, forma péče poskytovaná ve vlastním sociálním prostředí pacienta.
8. Dne 3. června 2019 vydal krajský úřad příkaz, jímž uložil žalobkyni pokutu ve výši 300 000 Kč. Dne 11. června 2019 žalobkyně podala odpor současně s oznámením, že jeho širší odůvodnění doplní nejpozději do 11. července 2019. Krajský úřad dne 18. června 2019 vydal vyrozměnění žalobkyně o pokračování řízení o přestupku a poté dne 26. července 2019 vyzval žalobkyni k doplnění odporu (především o podklady potřebné pro posouzení její finanční situace). Na tuto výzvu žalobkyně nereagovala, krajský úřad jí posléze doručil dne 4. září 2019

oznámení o ukončení dokazování a výzvu k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalobkyně svého práva nevyužila.

9. Krajský úřad vydal dne 10. října 2019 rozhodnutí, kterým uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku dle § 115 odst. 1 písm. a) zákona o zdravotních službách a uložil jí pokutu ve výši 300 000 Kč a náhradu nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. V odůvodnění uvedl, že při stanovení výše pokuty přihlédl k přitěžujícím okolnostem, zejména pak ke skutečnosti, že v případě výše uvedeného protiprávního jednání se jedná o přestupek pokračující, s délkou trvání minimálně bezmála jeden rok. Za zvláště závažnou přitěžující okolnost správní orgán považoval skutečnost, že k poskytování zdravotních služeb bez patřičného uděleného oprávnění k poskytování zdravotních služeb docházelo u pacientů vysokého věku, nemocných, nemohoucích a zdravotně postižených, tedy osob zvláště zranitelných a ve velké míře plně závislých na péči poskytované třetími osobami. Většina osob, u kterých docházelo k provádění zdravotních – ošetrovatelských výkonů, má přiznán a pobírá příspěvek na péči 3. stupně (těžká závislost) a 4. stupně (úplná závislost). Krajský úřad taktéž přihlédl k polehčujícím okolnostem, žalobkyně s krajským úřadem spolupracovala a postupně došlo k nápravě protiprávního stavu. V rámci podaného odporu byla namítána mimo jiné likvidační výše pokuty, přičemž nebyl předložen jediný podklad, z kterého by tato skutečnost byla patrná. Finanční situaci žalobkyně nelze zjistit ani pomocí veřejně dostupných informací (např. z obchodního rejstříku, insolvenčního rejstříku).
10. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí krajského úřadu potvrdil. V odůvodnění uvedl, že z veřejně dostupných zdrojů jsou k dispozici pouze dokumenty týkající se zahájeného insolvenčního řízení. Dle aktuálních údajů v insolvenčním rejstříku bylo usnesením Krajského soudu v Praze č. j. KSPH 60 INS 2120/2019-A-25 insolvenční řízení zastaveno z důvodu zpětvzetí insolvenčního návrhu. Ve věci tedy nedošlo ke zjištění úpadku žalobkyně. Ta ve svém vyjádření k insolvenčnímu návrhu ze dne 4. října 2019 uvádí, že je přesvědčena, že není v úpadku, úpadek jí nehrozí a současný ekonomický stav bude v nejbližších dnech zhojen. Domnívá se, že oba návrhy jsou vedeny snahou tlačit ji k úhradě pohledávek cestou mimo sporné řízení a že má zdroje pro úhradu nesporných pohledávek. Vzhledem k výše uvedenému a ke skutečnosti, že řízení bylo zastaveno, žalovaný neshledal důvod pro snížení pokuty nebo upuštění od jejího uložení. Na podporu svých tvrzení o likvidační povaze uložené pokuty žalobkyně nenabídla krajskému úřadu žádné podklady ani návrhy na dokazování, ačkoliv k tomu byla vyzvána. Na výzvu ani nijak nereagovala např. tím, že by požádala o prodloužení lhůty k předložení požadovaných dokumentů, jelikož účetní je odmítá vydat (tak jak argumentuje v odvolání). Až v rámci odvolání žalobkyně doložila daňové přiznání za rok 2017, které zobrazuje hospodaření společnosti před cca 2 lety. Jaká je její faktická finanční situace v současnosti, nebylo doloženo. Ve světle uvedeného, jakož i vzhledem k nedoložení důkazů o současném stavu hospodaření společnosti ze strany žalobkyně se nejedná o pokutu ve výši 300 000 Kč jako likvidační. Podle zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, může navíc žalobkyně požádat krajský úřad o povolení splácet pokutu ve splátkovém kalendáři, čímž by eventuální tvrdé dopady pokuty do majetkové sféry žalobkyně byly minimalizovány.
11. U jednání před soudem dne 19. 11. 2021 setrval žalovaný na svém procesním stanovisku. Žalobkyně, ač řádně předvolána, se k jednání bez omluvy nedostavila, soud proto věc projednal v její nepřítomnosti (§ 49 odst. 3 s. ř. s.). Soud provedl důkaz výpisem z centrální

evidence exekucí a souvisejícími exekučními příkazy, z nichž vyplynulo, že proti žalobkyni jsou vedena tři exekuční řízení za účelem vymožení částky převyšující v celkovém součtu 500 000 Kč. Dále provedl důkaz účetní závěrkou žalobkyně za rok 2018, ze které vyplynulo, že souhrn závazků žalobkyně v celkové výši 11,792 milionů Kč, tvořený převážně krátkodobými závazky, převyšoval hodnotu jejího majetku, protože celková výše aktiv (netto) činila 7,249 milionů Kč. Žalobkyně mimoto v roce 2018 vykazovala záporný vlastní kapitál (-4,98 milionů Kč) a výsledek jejího hospodaření byl též záporný. Ze stejné rozvahy plyne, že na konci roku 2017 závazky rovněž převyšovaly hodnotu majetku žalobkyně a i v tomto roce vykázala záporný vlastní kapitál i výsledek hospodaření. Nahlédnutím do insolvenčního rejstříku (veřejně dostupného na <https://isir.justice.cz>) pak soud ověřil, že již od 22. 8. 2019 je proti žalobkyni vedeno insolvenční řízení, ve kterém byl na majetek žalobkyně prohlášen konkurs. Dle zprávy insolvenční správce ze dne 9. 11. 2021 byly v insolvenčním řízení přihlášeny pohledávky za cca 37 mil. Kč, přičemž majetek žalobkyně činí cca 250 000 Kč, přičemž drtivou většinu této částky představuje pohledávka za podnájemné dle pachtovní smlouvy. Soud neprováděl důkazy dalšími listinami spojenými s exekucemi žalobkyně (exekuční tituly, poučení soudního exekutora), jelikož pro věc potřebné informace byly zjištěny z exekučních příkazů a dokazování těmito listinami by bylo nadbytečné.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud proto přistoupil k věcnému projednání žaloby. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

Posouzení žaloby soudem

13. Úvodem soud zdůrazňuje, že mezi účastníky není sporu o tom, že se žalobkyně přestupku dle § 115 odst. 1 písm. a) zákona o zdravotních službách dopustila, a proti tomuto závěru žalovaného také žádný žalobní bod nesměruje. Žalobkyně namítá nepřiměřenost výše uložené pokuty, a to ve dvou ohledech. Především vyčítá žalovanému a krajskému úřadu, že si neopatřili všechny potřebné podklady k posouzení dopadů uložené pokuty na majetkovou situaci žalobkyně, zejména pak výpis z centrální evidence exekucí. Tato námitka není důvodná.
14. Otázkou, v jakém rozsahu je správní orgán povinen zjišťovat majetkové poměry pachatele při ukládání sankce, se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 69/2008-133 (na který oba účastníci odkazují). V tomto usnesení (přijaté na půdorysu starší právní úpravy, nicméně použitelném i v současnosti) Nejvyšší správní soud uvedl, že *„bude tedy záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledky, tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost např. tím, že zbaví pro tento účel výše zmíněné orgány veřejné moci mlčenlivosti. Pokud tak účastník řízení neučiní a naopak odmítne poskytnout správnímu orgánu v tomto ohledu dostatečnou součinnost, bude správní orgán oprávněn vyjít pouze z údajů, které vyplynuly z dosavadního*

průběhu správního řízení a které si správní orgán může zjistit bez součinnosti s účastníkem řízení (vedle katastru nemovitostí např. z obchodního rejstříku, pokud jde o subjekty v něm zapsané, nebo z výpovědí svědků znalých osobních a majetkových poměrů účastníka řízení). Nepovede-li tento postup k přesnému výsledku, může si správní orgán takto učinit také jen základní představu o příjmech a majetku účastníka řízení, a to i na základě odhadu, tedy do určité míry obdobně, jako postupuje trestní soud podle výše zmíněného ustanovení § 68 odst. 4 trestního zákoníku“.

15. Z výše uvedeného závěru Nejvyššího správního soudu vyplývá, že primárním zdrojem informací potřebných pro určení výše pokuty je pachatel sám (ostatně právě on je nejlépe schopen svou finanční a majetkovou situaci popsat a doložit). V případě, že pachatel v tomto ohledu mlčí (což je jeho právem), jsou možnosti správních orgánů poměrně omezené, což reflektuje i Nejvyšší správní soud ve shora citovaném usnesení. V takovém případě tedy v zásadě postačí, pokud správní orgán vyhodnotí informace, které má již k dispozici, provede základní lustraci ve veřejných rejstřících a výši pokuty stanoví při zohlednění zákonem vymezených kritérií do jisté míry „odhadem“, jelikož jeho představa o majetkových poměrech pachatele může být značně omezená. Tento postup ostatně není na škodu ani pachateli, který má možnost v rámci odvolání své majetkové poměry uvést, má-li za to, že uložená pokuta je pro něj likvidační. Žalobkyně však v průběhu správního řízení ke své majetkové situaci (přes výzvy) nic konkrétního neuvedla, a žalovaný tak neměl důvod dále pátrat, a to tím spíše, že žalobkyně sama v rámci insolvenčního řízení tvrdila, že zásadnější majetkové obtíže nemá. Pokud jde otázku centrální evidence exekucí, má soud za to, že není povinností správních orgánů provádět lustraci v této evidenci automaticky (jako u obchodního či insolvenčního rejstříku), ale pouze tehdy, pokud v řízení vyjde možnost existence exekučních řízení proti pachateli najevo (nejčastěji tak, že na ně pachatel sám upozorní). Jelikož přístup do centrální evidence exekucí je zpoplatněn [§ 125 odst. 6 a 7 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů], bylo by zcela neúčelné, pokud by správní orgány musely o tyto výpisy žádat ve všech případech a nejen pouze v těch, ve kterých tato potřeba vyjde najevo. Jelikož žalobkyně v průběhu správního řízení ani nenaznačila, že by proti ní byla vedena exekuční řízení, neměly správní orgány důvod o výpis z centrální evidence exekucí žádat. Navíc informace o probíhajících exekucích sama o sobě nic nevypovídá o majetku žalobkyně a nedokládá její nemajetnost.
16. Soud tak shrnuje, že správní orgány si s ohledem na získané informace a pasivitu žalobkyně obstaraly dostatek podkladů pro stanovení výše pokuty, a jejich rozhodnutí proto ob stojí. Namítá-li žalobkyně, že měla být poučena o následcích nedoložení konkrétních důkazů o svých majetkových poměrech, pak ani tomuto nelze přisvědčit, jelikož je nabíledni i bez jakéhokoliv poučení, že pokud pachatel zůstane v tomto ohledu pasivní, vystavuje se riziku, že jeho majetková situace nebude optimálně zjištěna, jelikož správní orgány nebudou mít k dispozici veškeré relevantní informace.
17. Žalobkyně v replice poukázala na to, že správní orgány nedostatečně odůvodnily přiměřenost ukládané sankce, zejména to, že žalobkyně protiprávní stav odstranila a následně získala veškerá potřebná povolení. Tato námitka není důvodná. Soud konstatuje, že správní orgány vzaly i tuto okolnost v úvahu (krajský úřad ji ve svém rozhodnutí jako polehčující okolnost výslovně uvedl) a porovnaly ji s dalšími relevantními okolnostmi věci. Jejich odůvodnění soud i s přihlédnutím k pasivitě žalobkyně pokládá za dostatečné.

18. Pro případ, že soud neshledá napadené rozhodnutí nezákonným, navrhl žalobkyně snížení výše pokuty ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s. Tento návrh neshledal soud důvodným.
19. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.
20. Soudní řád správní umožňuje správnímu soudu zohlednit hledisko přiměřenosti jen v rámci posuzování individualizace trestu, tj. v situaci, kdy je správní soud podle § 78 odst. 2 s. ř. s. na návrh žalobce nadán pravomocí nahradit správní uvážení a výši uložené sankce moderovat a zároveň je správním orgánem uložená sankce zjevně nepřiměřená. Ani v takovém případě ale pro zásah do správního uvážení soudem nepostačí běžná nepřiměřenost, ale je nutné, aby nepřiměřenost dosáhla kvalitativně vyšší míry a byla zjevně nepřiměřená (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, bod 26). V projednávané věci soud zjevnou nepřiměřenost neshledal.
21. Provedeným dokazováním bylo zjištěno, že jsou proti žalobkyni vedena tři exekuční řízení za účelem vymození částky převyšující v celkovém součtu 500 000 Kč. Z rozvahy za rok 2018 plyne, že se žalobkyně ke dni 31. 12. 2018 nacházela v nepříznivé majetkové situaci. Souhrn závazků žalobkyně v celkové výši 11,792 milionů Kč, tvořený převážně krátkodobými závazky, totiž převyšoval hodnotu jejího majetku, protože celková výše aktiv (netto) činila 7,249 milionů Kč. Tyto skutečnosti v zásadě nasvědčují úpadku ve formě předlužení [ve smyslu § 3 odst. 4 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů]. Žalobkyně mimoto v roce 2018 vykazovala záporný vlastní kapitál (-4,98 milionů Kč) a výsledek jejího hospodaření byl též záporný. Ze stejné rozvahy plyne, že majetková situace žalobkyně byla tíživá i na konci roku 2017, kdy závazky rovněž převyšovaly hodnotu majetku žalobkyně, a rovněž v tomto roce vykazovala záporný vlastní kapitál i výsledek hospodaření. Nahlédnutím do insolvenčního rejstříku (veřejně dostupného na <https://isir.justice.cz>) pak soud ověřil, že již od 22. 8. 2019 je proti žalobkyni vedeno insolvenční řízení, ve kterém byl na majetek žalobkyně prohlášen konkurs. Dle zprávy insolvenční správce ze dne 9. 11. 2021 byly v insolvenčním řízení přihlášeny pohledávky za cca 37 mil. Kč, přičemž majetek žalobkyně činí cca 250 000 Kč, přičemž drtivou většinu této částky představuje pohledávka za podnájemné dle pachtovní smlouvy.
22. Soud tedy s ohledem na shora uvedené nezpochybňuje, že se žalobkyně v roce 2018 nacházela v nepříznivé finanční situaci. Přestože žalobkyně nedoložila finanční výkazy za rok 2019, lze vzhledem k probíhajícím exekučním řízením předpokládat, že žalobkyni nadále tíží finanční problémy, které by v budoucnu mohly vést k ukončení její podnikatelské činnosti a následné likvidaci. Je však zřejmé, a tvrdí to i sama žalobkyně, že tento nepříznivý stav nastal již před právní mocí napadeného rozhodnutí. Provedené dokazování tedy nasvědčuje tomu, že napadené rozhodnutí finanční situaci žalobkyně jistě zhoršilo, nikoli však zásadním způsobem. Jelikož z poslední zprávy o stavu majetku žalobkyně vyplývá, že její závazky činí bezmála 37 milionů Kč, lze mít za to, že při jejím nepatrném majetku je zcela vyloučeno, aby pokuta ve výši 300 000 Kč měla na její situaci významný vliv, natož aby měla likvidační charakter, jak žalobkyně uvádí. Soud přitom zdůrazňuje, že nepříznivá majetková situace pachatele nemůže mít za následek jeho

beztrčnost, a bránit tak ukládání citelných a efektivních sankcí – v takovém případě by se právní úprava stala zcela nefunkční. Pro úplnost soud dodává, že napadené rozhodnutí nemá žádný vliv na probíhající insolvenční řízení, protože jelikož udělená sankce je „mimosmluvní sankcí postihující majetek dlužníka“, která vznikla před rozhodnutím o úpadku, v souladu s § 170 písm. d) insolvenčního zákona se v insolvenčním řízení vůbec neuspokojuje.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

23. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu v celém rozsahu zamítl jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
24. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému, který byl naopak plně úspěšný, náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. prosince 2021

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu